

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.262/2015/40. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év április hó 26. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. év július hó 6. napján kelt 20.B.290/2015/59. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlott terhére rótt bűncselekmények anyagi jogi megjelölésénél a 2012. évi C. törvény helyett a Btk-t tünteti fel, az emberi méltóság és egyes alapvető jogok elleni bűncselekményt zaklatás vétségének (Btk.222.§ **(2) bekezdés** a./ pont) minősíti.

A közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

A vádlott lakcímváltozással kapcsolatos bejelentési kötelezettségére vonatkozó figyelmeztetést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 46.760,- (negyvenhatezer-hétszázhatvan) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2015. július hó 6. napján kelt 20.B.290/2015/59. számú ítéletével **a vádlott** bűnösségét emberölés büntetében (2012. évi C. tv. 160.§ (1), (2) bekezdés j) pont), zaklatás vétségében (2012. évi C. tv. 222.§ (1), (2) bekezdés a) pont) és testi sértés vétségében (2012. évi C. tv. 164.§ (1) és (2) bekezdés) állapította meg, ezért őt, mint többszörös visszaesőt halmazati büntetésül életfogytig tartó szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani. Kimondta, hogy a vádlott az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetésből legkorábban 30 év múlva bocsátható feltételes szabadságra, az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította, döntött a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen **a vádlott** és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést, míg az ügyész a jogorvoslati nyilatkozat megtételére nyitva álló 3 napi határidőn belül az ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.406/2015/3. számú átiratában a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta. Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve a bizonyítást a szükséges és lehetséges mértékben lefolytatta, valamennyi releváns bizonyítékot az értékelési körébe vont. E bizonyítékokat a logika és az életszerűség szabályai szerint értékelte. A mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott és abból a bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére. Az indokolási kötelezettségének is eleget tett. A cselekmények minősítését is törvényesnek találta az ügyészség, csakúgy, mint a kiszabott büntetést, ezért annak enyhítésére nem látott indokot. Mindezekre tekintettel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét hagyja helyben.

A vádlott a fellebbviteli eljárásban több írásbeli észrevételt intézett a másodfokú bírósághoz, ezek lényege az alábbiakban foglalhatók össze.

A vádlott a Fővárosi Ítéltáblához 2015. szeptember hó 18. napján érkezett beadvány vitatta az elsőfokú ítéletben terhére róttakat. Hangsúlyozta, **tanú1** is azt támasztotta alá, hogy nem verte meg a seprűnyéllel **sértettet**. Hangoztatta azt is, hogy a sértett családon belüli erőszak áldozata volt, ő azonban nem bántalmazta.

A 2015. szeptember hó 22. napján valamint a 2015. október hó 5. napján a Fővárosi Ítéltáblához érkezett beadványaiban - amellet, hogy megismételte az elsőfokú bíróság előtt már előadott, valamint a korábbi fellebbezési iratban írt nyilatkozatait - kérte, hogy a másodfokú bíróság szerezze be a Budapesti Honvéd Kórházban a vádbeli időszakban történt orvosi kezeléséről szóló dokumentációt, mivel ezek az ártatlanságát bizonyítják. Kiemelte, hogy büntetés-végrehajtási keretek között újabb műtétet hajtottak végre rajta, a járása még nehezebbé vált. Utalt arra is, hogy nem minősül erőszakos többszörös visszaesőnek, csupán többszörös visszaesőnek.

A Fővárosi Ítéltáblához 2016. január hó 14. napján és 2016. január hó 21. napján érkezett fellebbezés indokolásaiban, a korábban az elsőfokú eljárásban is már előadott, a fellebbviteli eljárásban szintén hivatkozott állításait ismételte meg, miszerint a lábujj amputációt követően annyira legyengült, hogy nem volt mozgásképes, így a terhére rótt bűncselekményeket sem követhette el. Kiemelte azt is, hogy a **sértett** a kivonszolása után vérzett ki, nem pedig a romos házban.

A 2016. február hó 11. napján érkezett beadványában - az előző érvein túl - arra is hivatkozott, hogy a sértetről a vádlottra került vérszennyeződés hamisítás eredménye. Igazságügyi orvosszakértői bizonyítás elrendelését kérte, mivel állítása szerint **a sértett** öngyilkos lett és ezt egy szakértői vizsgálat bizonyíthatná, továbbá előadta, hogy a sértett többször kinyilvánította öngyilkossági szándékát.

A 2016. február hó 25. napján a másodfokú bírósághoz érkezett beadványában a korábbiakban írtak megismétlése mellett az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatását kérte. Továbbá csatolta a Magyar Honvédség Egészségügyi Központ által kiállított ambuláns lapot, amely szerint 2014. március hó 24. napján az érsebészeti szakambulanciát bal láb IV. ujjának amputációja utáni kontroll vizsgálaton, kötőcserén megjelent.

A 2016. március hó 23. napján érkezett beadványában a hatályon kívül helyezésre valamint a **sértett** halálával kapcsolatban az orvosszakértő kirendelésére tett indítványait ismételte meg csakúgy, mint a védője útján benyújtott 2016. április hó 4. napján érkezett fellebbezés indokolásában. A fentiek megismétlését tartalmazza a Fővárosi Ítéltáblához 2016. április hó 20. napján érkezett vádlotti beadvány is.

A másodfokú nyilvános ülésen **a vádlott** védője az elsőfokú ítélet ellen felmentésért bejelentett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat feltárta, de azokból téves következtetéseket vont le. Utalt arra, hogy védence több különböző vallomást tett, azt azonban nem ismerte el, hogy a sértettet leszúrta volna. Két verziója volt a sérülésre, az egyik, hogy ilyen állapotban érkezett a sértett hozzá, a másik pedig az önkezűség. Az utóbbi keletkezési módot a védő is elképzelhetőnek találta. Az orvosszakértő és a pszichológus szakértői vélemény nem zárta ki - érvelése szerint - az önkezűséget. Nincs kétséget kizáró adat arra, hogy a sértett olyan állapotban lett volna, hogy a szúrást ne tudta volna elvégezni. A bizonyítékokkal szemben támasztott kételyek alapján a zárt logikai láncolat nem állapítható meg, ezért a védő kérte **a vádlott** felmentését.

Az ügyész a nyilvános ülésen az átiratában foglalt indítványát változatlan tartalommal tartotta fenn, álláspontja szerint a kiszabott büntetés enyhítése nem indokolt, ezért indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

A vádlott a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán előadta, hogy nem szúrta meg a sértettet, őt mindig sajnálta. Kérte az ügyének teljes kivizsgálását.

A vádlott és védője fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül a Be.348.§ (1) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bíróság eljárást.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást.

a vádlott fellebbezési eljárásban felvetett aggályaira figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla rögzíti - a Fővárosi Törvényszéktől beszerzett adatok alapján (28. alszámú másodfokú irat) -, hogy a vádlott a teljes nyomozat iratanyagáról valamint a bírósági iratokról is másolatot kapott, ez alól kivételt csak a saját beadványai, illetve a sértettre vonatkozó azon orvosi iratok képeznek, amelyekről a Be.60.§ (1) bekezdésére figyelemmel, a Be.70/B. § (6) bekezdése alapján a vádlott nem kaphat másolatot. Mindezekre figyelemmel a vádlotti állítással szemben az elsőfokú bíróság eljárási szabályt a bizonyítási eljárás lefolytatása során nem sértett.

A Fővárosi Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének is teljességgel eleget tett. Az ügy megítélése szempontjából jelentőséggel bíró valamennyi bizonyítékot beszerezte, azokat logikusan értékelte, mérlegelte. Az elsőfokú ítélet 5-21. oldala kimerítően tartalmazza azokat a bizonyítékokat, amelyek a 2. tényállási pontban írt cselekmény esetében az egymással ellentétes vádlotti védekezéseket megcáfolják.

A vádlott fellebbezési eljárásban előadott érveire figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakat jegyzi meg.

A vádlott három különböző irányú - egymásnak is ellentmondó, a terhelő bizonyítékokkal mindenben megcáfolt - védekezést terjesztett elő:

- rajta kívül más személy ölte meg a sértettet,

- ő meg sem ölhetette, mivel mozgásképtelen volt,
- **a sértett** öngyilkos lett.

A vádlott egyik védekezési verziója szerint **a sértett** sérülten érkezett meg hozzá, és a más által elszenvedett előzményi sérülésekbe halt bele.

Ezt a vádlotti védekezést a szakértői bizonyítás kizárta, mivel **a sértett** a sérülés elszenvedése után pár perccel cselekvőképtelenné vált, ezért a sérüléseket csak a vádlott társaságában, a vádban és elsőfokú ítéletben írt időben szenvedhette el. Az idegenkezűsége alapozott állításokat maga a vádlotti védekezés is megcáfolta, mivel **a vádlott** a sértett halálának bekövetkezését követően a helyszínt elhagyta, és azzal a **tanú2**-vel hagyta hátra a sértettet, akit ő egyébként az ölési cselekménnyel gyanúsított az eljárás során.

Ez utóbbi körülmény egyúttal kizárta a mozgásképtelenségre való hivatkozás hitelt érdemlőségét is, mivel a **vádlott** más bizonyítékokkal alátámasztott tények szerint - a vallomásában foglaltak alapján is - a saját lábán hagyta el a helyszínt és így tett bejelentést a rendőrségen. A vádlotti mozgásképtelenséget a vádlott által csatolt egészségügyi iratok sem támasztották alá, továbbá azt a Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla által beszerzett orvosi iratok sem valószínűsítették.

Ami a „sértetti öngyilkosságot” illeti, ez utóbbit Dr. Zacher Gábor és Dr. Molnár Miklós szakértők szakvéleményei kétséget kizáró bizonyossággal megcáfolták. Dr. Zacher Gábor toxikológus szakértő álláspontja szerint az elkövetés időpontjában **a sértett** a nyugtatók hatása alatt állt, erre egyértelmű következtetést lehetett levonni a sértettől vett vérmintából. A szakértő szerint **a sértett** a fentiek miatt mozgásképtelen volt, sem mentális, sem fizikai értelemben bizonyosan nem volt alkalmas az öngyilkosság végrehajtására.

Az elsőfokú bíróság tehát - a vádlotti védekezéssel és a fellebbezési eljárásban előadottakkal szemben - kiterjedt bizonyítást folytatott le az esetleges sértetti önkezdés vizsgálatára, ez utóbbi verziót a szakértői bizonyítás kategorikusan kizárta, ezért kellett a másodfokú bíróságnak elutasítania a fellebbezési eljárásban előterjesztett vádlotti bizonyítási indítványt.

Mindezekre is tekintettel a Fővárosi Törvényszék törvényesen járt el, amikor a vádlotti védekezéseket elvetette, mert azokra még terhelő bizonyítékok hiányában sem lehetett volna ítéleti tényállást alapítani, mivel különféle egymásnak is ellentmondó tényállításokat tartalmaztak. Az elsőfokú bíróság a bizonyításra vonatkozó perjogi és logikai szabályok maradéktalan érvényesítése mellett döntött úgy, hogy a vádlott ellentmondó védekezéseit elveti és azzal szemben a módosított vádirati tényállásban foglalt tények alapján állapította meg az elsőfokú ítéletben írt tényállást, amelyet a fenti szakvéleményeken túl **tanú2**, **tanú1** és **tanú3** vallomásai minden megerősítettek.

A Fővárosi Törvényszék az 1. tényállásban írt tények rögzítése során is törvényesen járt el, amikor a vádlott ellentmondó védekezésével szemben a **sértett** tanú előadását és az azt mindenben alátámasztó tanúvallomásokat vette alapul.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által helyes mérlegelés útján megállapított tényállás maradéktalanul megalapozott, az a Be.351.§ (2) bekezdés a-d) pontjaig szabályozott megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól mentes, ezért a Be.351.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította. A törvényszék tényállásában foglaltak a felülmérlegelés tilalma folytán eredménnyel nem voltak támadhatóak.

A Fővárosi Törvényszék okszerűen következtetett a **vádlott** bűnösségére mindhárom terhére rótt cselekmény tekintetében.

A bűncselekmények jogi minősítése is túlnyomórészt megfelel az anyagi jogi rendelkezéseknek, azokat csupán az anyagi jogi megjelölésüknél a 2012. évi C. tv. feltüntetése helyett a Btk. feltüntetésével kellett helyesbíteni, míg az emberi méltóság és egyes alapvető jogok elleni bűncselekmény minősítése - részben - megváltoztatásra szorult.

A **vádlott** terhére rótt legsúlyosabb, élet elleni bűncselekmény a pontosított minősítés szerint a Btk.160.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés j) pontja szerinti emberölés büntetnének minősül. Az elsőfokú bíróság jogi indokolásában helyesen érvelt - a 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatban foglaltakra is figyelemmel - e minősített eset megállapítása mellett.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet jogi érveit csupán azzal kívánja kiegészíteni (elsőfokú ítélet 25. oldal), hogy önmagában a has irányába történő szúrás az egyenes ölési szándékot még nem alapozta volna meg. Jelen esetben a vádlott egyenes szándékú ölési cselekményét a hasra irányzott szúráson túl az egyéb körülmények tették megállapíthatóvá, nevezetesen a 19,6 cm pengehosszúságú konyhakés használata, a nagy erővel történő szúrás, továbbá az 1. tényállási pontban írt, az ölési cselekményt röviddel megelőző vádlotti kijelentés, miszerint a **sértettet** le fogja szúrni. A fenti körülmények egybevetése alapján az ölésre irányuló egyenes szándék minden kétséget kizáró bizonyossággal megállapítható volt.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság az 1. tényállási pontban írt vádlotti cselekvőség esetében, amikor a nyolc napon belül gyógyuló sérülést okozó seprűnyéllel történő ütést testi sértés vétségének minősítette. Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az 1. tényállási pontban leírt azon magatartást, miszerint a vádlott megfenyegette a sértettet, hogy bosszút fog állni rajta, le fogja szúrni, a törvényszék zaklatás vétségének minősítette. Az elsőfokú jogi minősítés azonban nem mindenben törvényes. A törvényszék a **vádlott** emberi méltóság és egyes alapvető jogok elleni bűncselekményét zaklatás vétségének a 2012. évi C. tv. 222.§ (1) és (2) bekezdés a) pontja szerint minősítette.

Az elsőfokú bíróság figyelmét elkerülte, hogy a Btk.222.§-ában meghatározott zaklatás bűncselekményének két önálló alapesete van, az (1) bekezdésben leírt célzatos háborgatással megvalósuló cselekmény, illetve a (2) bekezdésben meghatározott, úgynevezett félelemkeltéses zaklatás. A **vádlott** 1. tényállási pontban foglalt cselekménye az úgynevezett félelemkeltéses zaklatást valósította meg, amely ily módon kizárólag a Btk.222.§ (2) bekezdés a) pontjába ütközik és a szerint is minősül.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket túlnyomórészt helyesen sorolta fel és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. A másodfokú bíróság ugyanakkor a súlyosító tényezők sorából az elszaporodottságra történő utalást mellőzi, mivel ez utóbbit semmilyen adat nem támasztja alá.

A törvényszék az előéleti adatok pontos feltüntetése mellett, kimerítő részletességgel, az anyagi jogi rendelkezések törvényes megjelölésével érvelt amellett, hogy a vádlott nem minősül erőszakos többszörös visszaesőnek, csupán a többszörös visszaesői minősége állapítható meg.

A **vádlott** fellebbezési beadványaiban írt hivatkozását e körben tehát az elsőfokú bíróság is elfogadta.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Btk.79.§-ában meghatározott büntetési célok érvényesítése érdekében törvényesen járt el, amikor a kiemelkedő absztrakt és konkrét tárgyi súlyú, minősített emberölést is megvalósító, többszörös visszaeső vádlottal szemben

nem látott lehetőséget a határozott tartamú szabadságvesztés kiszabására, és ezért vele szemben életfogytig tartó szabadságvesztést szabott ki, ugyanakkor a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét nem zárta ki, annak legkorábbi időpontját 30 évben határozta meg.

A vádlottal szemben kiszabott közügyektől eltiltás is törvényesen került megállapításra, azonban a Btk.33.§ (2) bekezdése szerint ez utóbbi szankció mellékbüntetésnek minősül, ezért a közügyektől eltiltást a Fővárosi Ítéltábla mellékbüntetésként tekintette kiszabottnak.

Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezései törvényesek, csupán a **vádlott** lakcímváltozással kapcsolatos bejelentési kötelezettségére vonatkozó figyelmeztetést kellett mellőzni. Ez utóbbi ítéltáblai rendelkezés azért volt szükséges, mert a Be.258.§ (2) bekezdése alapján a fenti tájékoztatásnak az ügydöntő határozat rendelkező részében történő feltüntetésére nincs perjogi előírás, másfelől a 2014. április hó 29. napjától folyamatosan büntetés-végrehajtási intézetben lévő **vádlottal** szemben a figyelmeztetés alkalmazása teljességgel szükségtelen is.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdésére tekintettel részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése alapján a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet hozataláig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget a Be.381.§ (1) és a Be.74.§ (3) bekezdés c) pontja alapján - a vádlott személyes költségmentessége folytán - az állam viseli.

Budapest, 2016. év április hó 26. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Ujvári Ákos sk.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 20.B.290/2015/59. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.262/2015/40. számú ítéltében írt változtatásokkal 2016. április hó 26. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2016. év április hó 26. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tiszttviselő